

2011.158.1

13401 F.)

LICHTENWÖRTHBEN ÍRT
VERSES NAPLÓ 1944-45 (MÁSOLAT)

ÉS

NE LEGYEN TÖBBÉ HÁBORÚ!
LICHTENWÖRTHRE EMLÉKEZÉS
(NÉGY ÉVSZAK, 1985. MÁRC. 25-34.)

VERMES PÁLNÉ

Egy elhunyt anyai nagyjára. (1944-45-ben, Lichtenwörth)

Építé kis gyermekem szubsztróva alrik,
nem érte még, hogy mi a háború.
Főtekintettel képzeli a bomba csattanását,
és várja haza a Dón mellől apukáját,
hogy hoz majd neki cukrot, és plombátörést,
nézem pohájtörőre édes anyó perát.

És az reggel 6 óra, de felébrezték az ajtócsattogás.

- Ötörmi! - kiáltják. A nyilasok visszik munkátára a möhét
Tizenhat évestől megfennig, mennyi kell nekik!

- Én anyai vagyok, nincs penkém,
elvitte már fejtem, Apám, - Anyám,
nincs penki, sőt kisfiám hagynám.

Mincs akire bíznam, de nekik mindegy,
egy próbát ruhában, ahogy vagyok megfekt.

És fiam megpróbál, és azt mondja:

"Nagis tudom ám, hogy vissza fogsz
jönni édes anyukám!"

És ott kellett hagynom az udvar közepe,
fájt, hogy látanom kellett, könny meggett a szemem.

Megindult a menet, a hid felől bantva,
kocsit, lovat, embert kompon kell átvenni
beudára, a teglaffarba.

A nyilasok lelövik azt, ki próbál próbál,
ruhog az este, sokan megmérgezik magukat,
a földön fehérik meg a predes pipakkal.

Sok újult nő az úton, eldobott bördölök,

átmegy rajtuk a sok sokanó autó a Bécsi úton.

Sikoltozom, az idegem felmondja a problémát,
a gyermek gondolkodik, - imádkozom;

"Utam, Isten, ha vagy mond meg
miért kell szenvedni nekem, miért háború van?"